



Arrest

nr. 118 757 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2012 dient de verzoekende partij een verklaring van inschrijving in als werknemer.

Op 23 november 2012 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bijlage 8.

Op 13 november 2012, met kennisgeving op 23 november 2012, wordt de verzoekende partij uitgenodigd om volgende recente bewijzen over te maken:

“Gelieve betrokkene dus uit te nodigen om recente bewijzen voor te leggen van zijn huidige activiteit: - als werknemer: werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches

- als zelfstandige: bewijs van inschrijving bij een sociaal verzekeringsfonds als zelfstandige

- als werkzoekende: bewijs van reële kans op tewerkstelling en VDAB-attest of sollicitatiebrieven. Indien betrokkene werkloosheidsuitkering ontvangt, dient er naast deze bewijzen als werkzoekende ook bewijs geleverd te worden van de werkloosheidsuitkering met hierin de vermelding van hoelang hij in België tewerkgesteld was en sinds wanneer hij werkloosheidsuitkering geniet.

- als student: inschrijving bij een erkende school+ bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering

- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bijvoorbeeld arbeidscontract en bewijs van loon of bewijs van andere inkomsten vb. uit zelfstandige activiteit) en ziektekostenverzekering

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun die betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier.”

Op 13 februari 2013 ontvangt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de bevestiging dat de verzoekende partij geen bewijzen heeft binnengebracht.

Op 1 maart 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in op 26.03.2012 als werknemer/werkzoekende. Op 23.11.2012 werd betrokkene in het bezit gesteld van een bijlage 8 en op 14.12.2012 van een E-kaart. Aan betrokkene werd het voordeel van de twijfel gegeven wat betreft het aantonen van de reële kans op tewerkstelling.

Op 13.11.2012 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen, en eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3° lid en/of art. 42 quater §1, 3° lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 23.11.2012 en legde binnen de gegeven maand geen documenten voor.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene sinds het indienen van zijn aanvraag tewerkgesteld is geweest. Hij heeft het laatst officieel gewerkt in België op 27/01/2012. Een recente controle van de RSZ-databank bevestigt dit.

In hoeverre betrokkene heden actief werkzoekende zou zijn met een reële kans op tewerkstelling kan zonder medewerking van betrokkene niet achterhaald worden. Bij gebrek aan medewerking van betrokkene, is het

•redelijk ertoe te besluiten dat voor zover betrokkene zou ingeschreven zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling en wel degelijk inspanningen levert om werk te vinden, quad non, zijn reële kans op tewerkstelling gezien de lange duur van inactiviteit negatief worden ingeschat.

Bij gebrek aan enig bewijs van een andere economische activiteit of het bewijs dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om als economisch niet-actieve te verblijven in het Rijk, kan niet anders dan vastgesteld te worden dat betrokkene niet langer aan de voorwaarden opgenomen in art.40, §4 van de wet van 15.12.1980 voldoet om het verblijf verder te kunnen behouden.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aan en van de artikelen 42ter, 42 quater en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Het middel luidt als volgt:

"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing: ; I

2.1 EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 8 en 62 van de Vreemdelingenwet.

1. Algemeen Juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze i/et, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn/wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarop zij de beslissing steunt. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en schending van art. 42ter en 42 quater van de Wet van 15 december 1980

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. In de motivering ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Dat de Staatssecretaris aan foutieve interpretatie van art. 42ter en 42 quater Wet 15 december 1980 geeft.

Verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit.

Verzoeker heeft in België gewerkt tot 27.01.2012.

Verzoeker kreeg de brief dd. 13.11.2012 (stuk 2),

Verzoeker is met deze brief naar dienst vreemdelingenzaken van de gemeente geweest. Aldaar werd het dossiernummer van de gemeente op de brief aangebracht. Hiermee toont verzoeker aan dat hij wel gevolg heeft gegeven aan de vraag van de diensten van de Staatssecretaris.

Verzoeker heeft op de dienst vreemdelingenzaken van de gemeente volgende documenten overhandigd:

Sollicitatieformulier bij "De Lijn"

Vacature VDAB

Inschrijving cursus opleiding Nederlands Uitnodiging taaltest "De Kiem"

Getuigenverklaring "De Kiem" (stukken 3-7)

Verzoeker spreekt zeer goed Nederlands, doch uit de stukken blijkt dat hij onvoldoende kan lezen en schrijven. Verzoeker wenst chauffeur bij De Lijn te worden en hij heeft hiervoor de nodige bijscholing gevolgd.

Verzoeker betwist gebrek aan medewerking, aangezien hij op de gemeente bij de dienst vreemdelingenzaken de gevraagde bewijzen heeft getoond en dat verzoeker aantoont dat hij de nodige inspanningen levert om snel werk te vinden, opdat verzoeker in het economisch verkeer terug ingeschakeld wordt.

Dat de Staatssecretaris dan ook een fout maakt in de materiële en formele motiveringsplicht en dat art. 42ter en 42 quater van de Wet van 15 december 1980 geschonden werd.

De ingeroepen motivering door de Algemene Directie Vreemdelingenzaken is in casu niet correct en buiten proportie en mist elk doel

Gelet op het feit dat er een einde gesteld wordt aan het verblijfsrecht van verzoeker en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen. Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 42bis van de Vreemdelingenwet geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In de toelichting van het middel beroept hij zich op de artikelen 42ter en 42quater van de wet van 15 december 1980.

Hij betoogt dat in de motivering van de bestreden beslissing de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong ervan liggen, zouden ontbreken en dat verwerende partij een foutieve interpretatie zou geven aan artikel 42ter en 42quater van de wet van 15 december 1980.

Concreet werpt hij op dat hij in België heeft gewerkt tot 27 januari 2012 en gevolg heeft gegeven aan het schrijven zoals ter kennis gebracht op 23 november 2012 door de volgende stukken voor te leggen: een sollicitatieformulier van de 'De Lijn', een vacature van de VDAB, inschrijving cursus Nederlands, uitnodiging taalttest 'De Kiem' en een getuigenverklaring 'De Kiem'.

Verwerende partij heeft de eert te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852)

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (RVV, 29 maart 2012, nr. 78.646)

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). (RVV, 28 maart 2012, nr. 78.208)

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motieven, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden behandeld, (cf. RvV 5 juni 2012, nr. 82.4 66)

De Raad is in het kader van de beoordeling van de materiële motivering niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303):

Het enig middel mist in hoofdzaak feitelijke grondslag.

Verzoekers verklaring dat hij is ingegaan op de uitnodiging van 23 november 2012 en de door hem genoemde stukken heeft voorgelegd vindt geen steun in het administratief dossier.

Enkele van de stukken waar hij naar verwijst legde hij voor in het kader van zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving. Op 27 september 2012 legde hij bijkomende stukken neer: een inschrijving van de VDAB d.d. 21 juni 2012, geldig tot 21 september 2012, een attest van de Open School Antwerpen met verklaring dat hij is ingeschreven op een wachtlijst voor Nederlandse lessen voor anderstaligen sinds 20 april 2012, een vacature en een sollicitatieformulier van 'de Lijn'.

Daaruit blijkt tevens dat verzoeker onterecht betoogt dat hij voldoende aantoonde het nodige te doen om een tewerkstelling te vinden omdat het voorgelegde inschrijvingsbewijs bij de VDAB reeds verlopen was op het moment dat hij werd gemachtigd tot verblijf van meer dan drie maanden op 23 november 2012.

Verzoeker stelt terecht dat hij in België gewerkt heeft tot 27 januari 2012.

Verzoeker stelt terecht dat hij in België gewerkt heeft tot 27 januari 2012. Dit gegeven blijkt uit het administratief dossier en wordt aangehaald in de bestreden beslissing. Door dit element louter opnieuw te vermelden, toont hij niet aan dat de bestreden beslissing op grond van foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. Hij toont de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht niet aan.

Hij laat na te formuleren op welke wijze verwerende partij een foutieve interpretatie zou geven aan artikel 42ter en 42quater van de wet van 15 december 1980, noch formuleert hij op welke wijze artikel 8

van de wet van 15 december 1980 zou zijn geschonden, zodat het middel onontvankelijk is met betrekking tot die onderdelen.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS, 17 december 2004, nr. 138.590; RvS, 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS, 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Bij het ontbreken van een dergelijke omschrijving van de rechtsregel, is het middel, of een niet duidelijk en voldoende omschreven onderdeel van het middel, onontvankelijk, (cf. RvV, 29 november 2007, nr. 14.261)

Voor het overige is het middel ongegrond."

2.3. In eerste instantie wordt vastgesteld dat dit middel geen grief bevat gericht tegen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. De grieven hebben betrekking op de beslissing die een eind stelt aan het verblijf. Bijgevolg dient verder enkel de grieven tegen deze beslissing te worden onderzocht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Deze bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42bis van de vreemdelingenwet en de feitelijke grondslag: de verzoekende partij toont niet aan dat zij economische activiteiten heeft hetzij het bewijs levert dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt en bij gebrek aan medewerking kan de reële kans op effectieve tewerkstelling negatief worden ingeschat gelet op de lange duur van inactiviteit sedert 27 januari 2012.

Waar de verzoekende partij deze bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die een onderzoek vergt van de artikelen 40 § 4 en 42bis van de vreemdelingenwet.

Deze luiden:

"Artikel 40

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

“Artikel 42bis

§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is gerechtigd in toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet een einde aan het verblijf te stellen indien niet langer aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Zoals de verwerende partij opmerkt in haar nota blijkt niet uit het administratief dossier dat de verzoekende partij gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging van 13 november 2012, met kennisgeving op 23 november 2012.

In het administratief dossier bevinden zich weliswaar een VDAB-inschrijving, een sollicitatieformulier als inpakker, een attest van inschrijving bij het centrum basiseducatie Antwerpen, een sollicitatieformulier bij De Lijn. Deze werden al op 15 oktober 2012 en 27 september 2012 per fax overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken zodat deze geen stukken zijn ten gevolge van voormelde uitnodiging gelet op de eerdere datum. Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan het motief van de bestreden beslissing dat stelt: *“In hoeverre betrokkene heden actief werkzoekende zou zijn met een reële kans op tewerkstelling kan zonder medewerking van betrokkene niet achterhaald worden. Bij gebrek aan medewerking van betrokkene, is het redelijk ertoe te besluiten dat voor zover betrokkene zou ingeschreven zijn bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling en wel degelijk inspanningen levert om werk te vinden, quad non, zijn reële kans op tewerkstelling gezien de lange duur van inactiviteit negatief worden ingeschat.”*

Verzoekende partij weerlegt niet het motief dat zij niet meer tewerkgesteld is geweest sedert sinds 27 januari 2012 zodat dit motief (negatieve inschatting van reële kans op tewerkstelling) kennelijk redelijk is. Het gegeven dat de verzoekende partij verder haar taalkennis bekwaamt toont evenmin aan dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt. De stukken die de verzoekende partij toevoegt aan het verzoekschrift doen dan ook geen afbreuk aan het voorgaande daargelaten de vraag in welke mate de verwerende partij kan verweten worden met de stukken van de “De Kiem” rekening te houden indien zij

niet zijn kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekende partij toont niet aan dat hij de gevraagde bewijzen heeft overgemaakt. Het aanbrengen van een dossiernummer op een brief kan geen bewijs vormen van het overmaken van bewijsstukken nu het geen ontvangst meldt van enig stuk. Te dien einde kan nog verwezen worden naar artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet dat stelt:

“§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij nog onder de bescherming van deze bepaling valt. Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Evenmin toont de verzoekende partij voor het overige aan op welke wijze artikel 42ter en 42quater van de vreemdelingenwet zouden zijn geschonden nu zij geen humanitaire redenen om het verblijfsrecht niet te beëindigen heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij, of alleszins niet afdoende. Evenmin formuleert zij op welke wijze artikel 8 van de vreemdelingenwet geschonden is of zet zij dit uiteen. Deze onderdelen zijn onontvankelijk zoals de verwerende partij terecht opmerkt. Haar argumentatie ter zake dient als hernomen te worden aanzien.

Een schending van artikel 42bis van de vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het enige middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN